

Sygn. akt III AUa 1592/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Magdalena Kostro-Wesołowska (spr.)

Sędziowie: SA Magdalena Tymińska

SO del. Danuta Malec

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Kapanowska

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy W. Ż.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o datę wypłaty emerytury policyjnej

na skutek apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 lipca 2014 r. sygn. akt XIII U 4819/13

I. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,

II. zasądza od W. Ż. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III AUa 1592/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. Ż. odwołał się od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 19 września 2013 r. ponownie ustalającej wysokość jego policyjnej emerytury i podejmującej, począwszy od 1 lipca 2013 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, wypłatę tego świadczenia. Wnioskodawca zakwestionował decyzję w zakresie, „w jakim przywrócono mu prawo do emerytury od 1 lipca 2013 r.”, żądając jej zmiany i podjęcia wypłaty świadczenia od jego wstrzymania, tj. od 1 kwietnia 2012 r. Organ emerytalny wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. **Sąd Okręgowy w W. XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16 lipca 2014 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał odwołującemu się prawo do wypłaty emerytury od dnia jej wstrzymania, tj. od 1 kwietnia 2012 r.** Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca nabył prawo do emerytury policyjnej na mocy decyzji z 3 października 2005 r.

Pismem z dnia 19 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Ś. poinformował organ emerytalny, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 18 kwietnia 2011 r., III K 232/09, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 2 grudnia 2011 r., AKa 285/11, wnioskodawca skazany został na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa:

- 1) z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 65 § 2 kk,
- 2) z art. 228 § 3 kk w zw. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,
- 3) z art. 228 § 3 w zw. z art. 266 § 2 kk, w zw. z art. 239 § 1 kk, w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w zw. z art. 65 § 1 kk,
- 4) z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1,
- 5) z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,
- 6) z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 266 § 2 kk w zw. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Wszystkie przestępstwa miały charakter umyślny i ścigane są z oskarżenia publicznego, a nadto zostały przez odwołującego się popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych policjanta i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

Decyzją z 29 marca 2012 r. organ emerytalny stwierdził ustanie z dniem 2 grudnia 2011 r. prawa do policyjnej emerytury i wstrzymał od 1 kwietnia 2012 r. wypłatę świadczenia.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 2 grudnia 2011 r. i poprzedzający go wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 18 kwietnia 2011 r i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ś..

Zaskarżoną decyzją z dnia 19 września 2013 r. organ emerytalny ponownie ustalił wysokość emerytury policyjnej odwołującego się i podjął jej wypłatę od 1 lipca 2013 r., tj. od miesiąca wpływu wniosku na podstawie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2013 r., V KK 301/12. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły dokumenty z akt sprawy.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne. Podniósł, że zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. nr 53, poz. 214 ze zm., aktualnie jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r. poz. 708, dalej jako: ustawa zaopatrzeniowa), skazanie emeryta albo rencisty prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione przed zwolnieniem ze służby, powoduje utratę prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy.

W myśl art. 46 ust. 1, 1a i 2 te same ustawy, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczeń wypłatę wznawia się od miesiąca, w którym przyczyna ta ustała, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu. W przypadkach określonych w art. 45 ust. 1 pkt 2 lit. b wypłatę świadczeń wznawia się od miesiąca, w którym ją wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż trzy lata wstecz, licząc od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty. Jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu emerytalnego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym ją wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż trzy lata wstecz, licząc od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu.

Sąd Okręgowy wskazał, że rozważania w przedmiocie błędu organu rentowego podjęte w doktrynie na gruncie art. 133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440, aktualnie jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., dalej jako: ustawa emerytalna) mogą zostać odniesione do błędu, o którym traktuje art. 46 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, w sytuacji gdy na tle tego ostatniego przepisu kwestia błędu nie została zaistniała. Pojęcie błędu organu rentowego w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, „błędu” w prawie ubezpieczeń społecznych, jest swoiste i szerokie. Błąd oznacza każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego, czy też niewłaściwych działań pracodawców (odmiennie wyroki Sądów Apelacyjnych: w K. z 16 lipca 1998 r., III AUa 423/98, OSA 1999, zeszyt 7-8, poz. 42 i w W. z 11 czerwca 2003 r., III AUa 324/02, PP 2004, nr 1), albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów. Błędem organu rentowego jest także błędna wykładnia obowiązujących przepisów (z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 26 listopada 1997 r., III ZP 40/97 OSNAPiUS 1998, nr 14, poz. 429). Nie stanowi zaś błędu organu rentowego wydanie decyzji w oparciu o złożony przez zainteresowanego dokument, zawierający dane, których osoba ta nie kwestionuje i nie zgłasza dowodów przeciwnych, w przypadku późniejszego ujawnienia, że dane te są nieprawdziwe (tak teza wyroku Sądu Najwyższego z 5 marca 2003 r., II UK 384/02, OSNPUSiSP 2004, nr 8, poz. 145).

Użyte w art. 133 ust. 1 określenie „błąd organu rentowego” obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania podwyższonego świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Pojęcie „błędu” w prawie ubezpieczeń społecznych nie może być zawężane do błędów matematycznych czy rachunkowych. Odnosząc powyższe do okoliczności sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że bez wątpienia prawo do emerytury policyjnej odwołującego się zostało wstrzymane w wyniku wadliwego wyroku Sądu Okręgowego, który został uchylony a sprawa została przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania. W wyniku takich okoliczności został stwierdzony brak podstaw do wstrzymania odwołującemu się prawa do wypłaty emerytury. Uznając w takim stanie rzeczy, że działanie organu rentowego w przedmiocie wstrzymania odwołującemu się prawa do wypłaty było obiektywnie błędne Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję, jak w sentencji zaskarżonego wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył organ emerytalny, zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 46 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wypłata świadczenia emerytalnego została wstrzymana w wyniku błędu i w związku z tym organ emerytalny jest zobowiązany do wznowienia wypłaty świadczenia od 1 kwietnia 2012 r., podczas gdy w sprawie winien zostać zastosowany przepis art. 46 ust. 1 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej,

- art. 46 ust. 1 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy odwołujący się złożył wniosek o przywrócenie uprawnień emerytalnych 9 lipca 2013 r.,

- art. 10 ust. 2 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej, poprzez błędną wykładnię przepisu i przyjęcie, że organ emerytalny wydał decyzję o wstrzymaniu prawa do świadczenia na podstawie wadliwego wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 18 kwietnia 2011 r., który został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 2 grudnia 2011 r., podczas gdy, decyzja o wstrzymaniu prawa do świadczenia została wydana na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 2 grudnia 2011 r.,

2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału.

Wskazując na takie zarzuty organ emerytalny wniosł o: 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie na rzecz organu emerytalnego od odwołującego się zwrotu kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego;

ewentualnie

2) o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

W uzasadnieniu apelacji organ emerytalny podniósł, że Sąd Okręgowy niewłaściwie, zamiast art. 46 ust. 1, zastosował art. 46 ust. 2 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej, błędnie przyjmując, że wypłata świadczenia emerytalnego odwołującego się została wstrzymana w wyniku błędu organu emerytalnego, który w związku z tym jest zobowiązany do jej wznowienia od 1 kwietnia 2012 r. Według organu emerytalnego, nie można mu przypisać błędu przy wydawaniu decyzji w dniu 29 marca 2013 r. o ustaniu prawa do policyjnej emerytury i wstrzymaniu wypłaty. Decyzja ta została wydana na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 2 grudnia 2011 r., III AKa 285/11. Wnioskodawca nie odwołał się od niej, jak również nie poinformował organu o wniesieniu kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.. Według obowiązujących przepisów, postępowanie kasacyjne w polskim procesie karnym nie ma charakteru trzeciej instancji, kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Wobec powyższego, organ emerytalny wydając decyzję o ustaniu prawa do policyjnej emerytury i wstrzymaniu wypłaty na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we W. nie popełnił błędu. Dlatego przy rozpoznawaniu wniosku z dnia 9 lipca 2013 r. o przywrócenie uprawnień emerytalnych zastosowany winien być art. 46 ust. 1 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej, w myśl którego wypłata świadczenia następuje od 1 lipca 2013 r. Konsekwencją powyższego powinno być oddalenie odwołania. Uzasadniając zarzut błędnej wykładni art. 10 ust. 2 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej organ emerytalny podniósł, że Sąd Okręgowy przyjął, że decyzja z dnia 29 marca 2012 r. została wydana na podstawie wadliwego wyroku. Zgodnie z art. 10 ust. 2 policyjnej ustawy zaopatrzeniowej, skazanie emeryta albo rencisty prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione przed zwolnieniem ze służby, powoduje utratę prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy. W ocenie organu emerytalnego w dniu 29 marca 2012 r. zostały spełnione wszystkie przesłanki uprawniające do podjęcia decyzji o utracie prawa do świadczenia emerytalnego. Decyzja z dnia 29 marca 2012 r. została wydana na podstawie zawiadomienia wiceprezesa Sądu Okręgowego Ś. oraz prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 2 grudnia 2011 r., III AKa 285/11.

Powyższe prowadzi do wniosku, że brak jest podstaw do przyznania odwołującemu się prawa do wypłaty emerytury od 1 kwietnia 2012 r.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik odwołującego się wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz odwołującego się od organu emerytalnego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację odwołujący się podniósł, że „z uwagi na brak bezpośredniego uregulowania w obowiązujących przepisach kwestii błędu organu rentowego w kontekście art. 46 ustawy zaopatrzeniowej, Sąd był zobowiązany do zastosowania analogii legis, co spowodowało, że za podstawę rozstrzygnięcia przyjął art. 133 ustawy emerytalnej”. Sąd Okręgowy, według odwołującego się, w sposób właściwy powiązał takie same skutki prawne z faktem nieunormowanym, jakie są wiązane przez prawo z faktem unormowanym. „Skoro bowiem Sąd ustalił, że po pierwsze, kwestia błędu organu nie została w świetle art. 46 ustawy zaopatrzeniowej unormowana przez obowiązujące przepisy, nadto, że obowiązuje przepis art. 133 ustawy emerytalnej, który reguluje sytuacje pod istotnymi względami podobne do faktu nieunormowanego, to winien był powiązać z faktami nieunormowanymi takie same konsekwencje prawne, jak z tymi, które podlegały regulacji prawnej. Rozumowanie niniejsze wyrażone jest w zasadzie: ubi eadem legis ratio, ibi eadem legis dispositio.”.

Odwołujący się zwrócił uwagę na podjętą przez Sąd Najwyższy na gruncie art. 133 ustawy emerytalnej uchwałę, w której zaprezentowano koncepcję tzw. obiektywnej błędności decyzji, która jest rezultatem przyjęcia założenia, że u podstaw błędu organu rentowego może leżeć zarówno wina pracodawcy, jak i błąd ustawodawcy. W związku z tym

odpowiedzialność za wadliwość decyzji w sprawie świadczeń przerzuca się w całości na organy rentowe (uchwała 7 sędziów z 12 stycznia 1995 r., II UZP 28/94, OSNAPiUS 1995, nr 19, poz. 242).

Odnosząc się do tego argumentu apelacji, że decyzja o ustaniu prawa do policyjnej emerytury z dniem 2 grudnia 2011 r. zapadła na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2 grudnia 2011r., II AKa 285/11, odwołujący się wskazał, że organ emerytalny „traci jednak z pola widzenia, że decyzja wydana została w oparciu o wyrok wadliwy, który następnie został uchylony wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2014 r., V KK 301/12”. Dlatego na aprobatę nie zasługuje

argumentacja, mająca uchronić organ emerytalny od odpowiedzialności za błąd, zgodnie z którą wydając decyzję na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego, organ może uchylić się od skutków błędnego orzeczenia Sądu. Mając bowiem na względzie przyjętą linię orzeczniczą, zgodnie z którą odpowiedzialność za wadliwość decyzji w sprawie świadczeń przerzuca się w całości na organy rentowe, błąd Sądu Apelacyjnego, w konsekwencji którego to organ wydał błędną decyzję, należy potraktować jako błąd organu.

Odwołujący się wspomniał też, że wywiedzenie innych niż zaprezentowane wniosków prowadziłyby do jego rażącego pokrzywdzenia, bowiem dla niego nie stanowi przecież różnicy, który z organów popełnił błąd, istotne natomiast pozostaje, że w wyniku tego błędu, doszło do naruszenia prawa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje. Apelacja organu emerytalnego podlega uwzględnieniu. Wstrzymanie wypłaty świadczeń jest czynnością organu emerytalnego skutkującą zaniechaniem dalszej wypłaty. Wstrzymanie nie następuje z mocy prawa, lecz wymaga wydania decyzji przez organ emerytalny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 1999 r., II UKN 19/99, OSNAPiUS 2000, nr 18, poz. 694, wprawdzie wydany jeszcze na gruncie art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, Dz. U. nr 40, poz. 267 ze zm., ale zawierającego analogiczne unormowanie, jeśli chodzi o to, że skutek prawny w postaci wstrzymania wypłaty wywołuje wydanie decyzji w tym przedmiocie). Przesłanki wstrzymania wypłaty policyjnej emerytury enumeratywnie wymienia art. 45 ustawy zaopatrzeniowej. Z ust. 1 pkt 1 tego przepisu wynika, że do wstrzymania wypłaty dochodzi, gdy powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa. Natomiast okoliczności, z jakimi ustawa zaopatrzeniowa wiąże skutek w postaci ustania prawa do świadczenia, zostały wskazane w art. 39 ustawy. Przepis ten w ust. 1 pkt 5 (dodanym z dniem 11 czerwca 2007 r. ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. nr 82, poz. 558) stanowi wprost o utracie prawa do świadczenia w razie skazania funkcjonariusza, który ma ustalone prawo do emerytury lub renty, prawomocnym wyrokiem sądu, o którym mowa w art. 10 ust. 2. Do katalogu przyczyn ustania prawa do świadczenia dodano skazanie funkcjonariusza, który ma ustalone prawo do emerytury lub renty, prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 kodeksu karnego lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione przed zwolnieniem ze służby. W orzecnictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że skazanie prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 10 ust. 2 ustawy jest materialnoprawną przesłanką utraty prawa do świadczenia pieniężnego z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy. Utrata prawa następuje niezależnie od działań organu emerytalnego, z mocy ustawy zaopatrzeniowej ze skutkiem od chwili prawomocnego skazania. Decyzja organu emerytalnego w przedmiocie utraty prawa (tak, jak i w przedmiocie nabycia prawa) do świadczenia emerytalnego ma charakter deklaratoryjny i jedynie potwierdza spełnienie ustawowej przesłanki utraty prawa na potrzeby wstrzymania wypłaty (lub wypłaty) świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2015 r., II UK 247/14, LEX nr 1764809). Tak więc prawo wnioskodawcy do emerytury policyjnej ustało z dniem 2 grudnia 2011 r., czyli z dniem wydania przez Sąd Apelacyjny we W. wyroku zmieniającego w części i utrzymującego w pozostałej części wyrok Sądu Okręgowego w Ś., którym wnioskodawca został skazany. Wyrok sądu odwoławczego rozstrzygający w przedmiocie apelacji jest bowiem zawsze prawomocny, ponieważ nie przysługuje od niego w tym zakresie dalszy środek odwoławczy, zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania karnego (art. 426 § 1 k.p.k.). Wyrok sądu odwoławczego staje się prawomocny z chwilą jego wydania. Wydanie w tym stanie rzeczy

przez organ emerytalny w dniu 29 marca 2012 r. decyzji o ustaniu prawa wnioskodawcy do policyjnej emerytury z dniem 2 grudnia 2011 r. i wstrzymaniu wypłaty tego świadczenia od 1 kwietnia 2012 r. znajdowało podstawy prawne (art. 39 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 10 ust. 2 i art. 45 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej) i nie było dotknięte jakimkolwiek błędem na etapie ustalania zajścia przesłanki powodującej ustanie prawa do policyjnej emerytury, jak i daty, od której to nastąpiło, czego konsekwencją było wstrzymanie wypłaty. Przesłanka materialna unicestwiająca prawo do policyjnej emerytury w postaci prawomocnego skazania ustala z dniem uchylecia przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r., w sprawie V KK 301/12, wyroku Sądu Apelacyjnego we W.i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Ś.w części dotyczącej odwołującego się i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Z datą wydania wyroku kasatoryjnego przez Sąd Najwyższy negatywna przesłanka, której zaistnienie skutkowało ustaniem ex lege prawa do świadczenia, została zniesiona z powstałym z mocy prawa skutkiem w postaci „odzyskania, zachowania” prawa do świadczenia. Okoliczność ta zaistniała po wydaniu w dniu 29 marca 2012 r. decyzji stwierdzającej ustanie prawa do policyjnej emerytury i wstrzymującej wypłatę tej emerytury, jednakże skoro skutek w postaci utraty prawa następował od chwili prawomocnego skazania, to uchycienie prawomocnego wyroku skazującego prowadzi do uchycienia przedmiotowego skutku. Wznowienie w tym przypadku wypłaty emerytury policyjnej może nastąpić według art. 46 ust. 1 bądź 2 ustawy zaopatrzeniowej. Według Sądu Apelacyjnego przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że zastosowanie znajduje ust. 2 art. 46 ustawy, jest nietrafne. Uchycenie prawomocnego skazania za przestępstwo z art. 10 ust. 2 uchyla wywołane od chwili prawomocnego skazania skutki w zakresie prawa do świadczenia, niemniej jednak samo uchycenie jako okoliczność zaistniała po wydaniu decyzji o ustaniu prawa do emerytury i wstrzymaniu jej wypłaty, stąd powyższa decyzja nie może być uznana za dotkniętą błędem. W dacie jej podjęcia sytuacja faktyczna i prawna wnioskodawcy kształtowała się tak, jak zostało to stwierdzone w tymże rozstrzygnięciu administracyjnym. Po stronie organu emerytalnego nie istniało mylne wyobrażenie o stanie uprawnień wnioskodawcy, jako cecha konstrukcyjna błędu. Dopiero wskutek następczego zajścia okoliczności, która wyeliminowała przesłankę skutkującą ustaniem prawa do świadczenia, uprawnione przez organ emerytalny było wznowienie wypłaty świadczenia od miesiąca zgłoszenia wniosku w tym przedmiocie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, okoliczność, że ostatecznie wyrok Sądu Okręgowego w Ś. utrzymany w mocy w stosunku do wnioskodawcy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we W., okazał się wadliwy (został uchylony), ale po dacie wydania decyzji, której ocena jako dotkniętej błędem warunkuje wznowienie wypłaty świadczenia emerytalnego od daty jego wstrzymania, w okolicznościach sprawy nie przesądza o błędzie organu emerytalnego. Uznając w tym stanie rzeczy apelację za uzasadnioną w związku z niewłaściwym zastosowaniem art. 46 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej zamiast ust. 1 tego przepisu **Sąd Apelacyjny z mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w pkt I sentencji**, przy czym na marginesie Sąd zaznacza, że Sąd Okręgowy nie stosował w sprawie art. 133 ustawy emerytalnej, a jedynie odnosił powstałe na gruncie tego ostatniego przepisu rozważania do pojęcia błędu, jakim posługuje się art. 46 ust. 2. O kosztach zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na zasadzie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu jako naczelną zasadą w zakresie kosztów procesu przyjętą przez Kodeks postępowania cywilnego mając na uwadze, że § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 180.) stanowi - Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Oznacza to konieczność zastosowania § 12 ust. 1 pkt 2 Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) przy uwzględnieniu, że niniejsza sprawa należy do spraw o rodzaju najbardziej zbliżonym do sprawy o świadczenie pieniężne z zaopatrzenia emerytalnego (§ 5 rozporządzenia).